

Egy könyvhagyaték élete

Harkai Imre nevét gyakran hallottam gyermekkoromban, hiszen édesanyám együtt dolgozott vele, és mindig elismeréssel beszélt róla, tudásáról, kulturáltságáról, higgadságáról. Vele talán sohasem beszéltem személyesen, de emlékszem arra a jelenetre, amikor feleségével kerékpároztak a tóparton, és nem mertem köszönni nekik. Megrendített az építész halála, s átéreztem, mennyire hiányzik az embereknek Harkai Imre.

Azóta munkám során számtalanszor találkozom a nevével, a legváratlanabb pillanatokban. Most jövök rá, mennyi mindent mozgatott meg Topolyán és környékén. Tett, alapított, rekonstruált, megőrzött, előterjesztett, elintézt, javasolt, restauráltatott, összeállított, harcolt, szerkesztett – ezeket az igéket használják vele kapcsolatban, és ezt bizonyítják a dokumentumok is. És valóban, amerre csak járok, sok helyütt az ő keze nyoma található, a kezdeményezései, építészeti munkái, fölújításai, fölmenőinek mindennapi tárgyai.

Személyesen már csak a könyvhagyatékával ismerkedhetek nap mint nap. 2005-ben szembesültem először ezzel az anyaggal, amikor még egyetemistaként meghívtak, mondjam el Harkai Imre kedvencét, Radnóti Miklós *Nem tudhatom...* című versét a Topolyai Múzeumban azon a rendezvényen, amelyen Harkai Vass Éva átadta az intézménynek a könyvhagyatékot. Akkor nem is gondoltam, hogy egyszer én fogom fölügyelni ezt a könyvgyűjteményt.

Harkai Imre búcsúlevelében meghagyta, hogy kutatása és a könyvtára a Topolyai Múzeumé legyen. Felesége teljesítette a kérését, és férje könyvtárát a múzeumnak adományozta. Ex librist készítetett, amely egy függő-ónt ábrázol Harkai Imre nevével, és ezt a pecsétet ütötte bele mindegyik könyvbe. Majd bibliográfiát állított össze a közel hétszáz kiadványról, és azzal a rendszerezéssel, ahogyan otthon álltak a könyvek, átadta a múze-

umnak a könyvhagyatékot. Csípe Tímea dolgozott akkor a Topolyai Múzeumban, s pályázatot nyújtottak be szekrények vásárlására, amelyekben elhelyezhetnék a kiadványokat. 2005 májusára, a múzeumok nemzetközi világnapjára állt össze minden, és átadhatták a gyűjteményt rendeltetésének. A könyveket Harkai Imre középiskolás korában kezdte gyűjteni. Belgrádi egyetemistaként sok szerb nyelvű kötetet vásárolt a fővárosban, majd folyóiratokat járatott, és utazásai során is gyarapította az állományt.

2013 nyarán ismerkedtem meg Fülöp Tiffanyval, a Szegedi Tudományegyetem informatikus-könyvtáros szakos hallgatójával. Elmondtam neki, hogy a múzeumban van egy szakkönyvtár, amely Harkai Imre tulajdonában volt, és katalogizációra vár. Így találta meg a munkalehetőség a gazdáját.

Fülöp Tiffany 2013 őszén kezdte el katalogizálni a könyvhagyatékot. Mindennap bejár a múzeumba, és fáradhatatlanul dolgozza fel az anyagot. Segíti a könyvtár funkcióba állítását, miközben neki is jól jön ez a munka, hiszen a gyakorlatban is kipróbálja az egyetemen tanultakat, ráadásul szakdolgozatának ezt a témát választotta.